

Oikeudenkäynnin kohde

Jäsenyyssvelvoitteiden noudattamatta jättäminen — Laiminlyönti toteuttaa säädettyssä määräajassa julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/18/EY (EUVL L 134, s. 114) noudattamisen edellyttämät toimenpiteet

Tuomiolauselma

- 1) Luxemburgin suurherttuakunta ei ole noudattanut julkisia rakennusurakoita sekä julkisia tavara- ja palveluhankintoja koskevien sopimusten tekomenettelyjen yhteensovittamisesta 31.3.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/18/EY mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole antanut säädettyssä määräajassa kaikkia tämän direktiivin noudattamisen edellyttämiä lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.
- 2) Luxemburgin suurherttuakunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

(¹) EUVL C 211, 8.9.2007.

Yhteisöjen tuomioistuimen määräys (neljäs jaosto) 23.4.2008 (High Court of Justice (Chancery Division) (Yhdistynyt kuningaskunta) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation v. Commissioners of Inland Revenue

(Asia C-201/05) (¹)

(Työjärjestyksen 104 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta — Sijoittautumisvapaus — Pääomien vapaa liikkuvuus — Välitön verotus — Yhtiövero — Osingot, jotka ulkomailla asuva yhtiö on maksanut maassa asuvalle yhtiölle — Ulkomaisia väliyhteisöjä koskeva lainsäädäntö — Kolmatta maata koskeva tilanne — Veroviranomaista vastaan nostettujen kanteiden luonneldinta — Jäsenvaltion vastuu yhteisön oikeuden rikkomisesta)

(2008/C 209/18)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

High Court of Justice (Chancery Division)

Asianosaiset

Kantaja: The Test Claimants in the CFC and Dividend Group Litigation

Vastaja: Commissioners of Inland Revenue

Oikeudenkäynnin kohde

Ennakkoratkaisupyyntö — High Court of Justice (Chancery Division) — EY 43, EY 49 ja EY 56 artiklan tulkinta — Kansallinen verolainsäädäntö — Yhtiövero — Vapautus — Osingot, joita muut yhtiöt maksavat yhtiölle, jonka kotipaikka on jäsenvaltion alueella — Tilanne, joka vaihtelee sen mukaan, missä valtiossa muiden yhtiöiden kotipaikka on

Määräysosa

- 1) EY 43 artiklaa on tulkittava siten, että sen kanssa ei ole ristiriidassa jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan yhtiöverosta vapautetaan osingot, jotka maassa asuva yhtiö saa toiselta maassa asuvalta yhtiöltä, vaikka kyseinen jäsenvaltio kantaa tätä veroa osingoista, jotka maassa asuva yhtiö saa ulkomailla asuvalta yhtiöltä, josta maassa asuvalle yhtiöllä on hallussaan omistusosuus, joka antaa sille selvän vaikutusvallan kyseisen yhtiön päätöksiin ja mahdollisuuden määrätä sen toiminnasta, ja myöntää veronhyvityksen osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltiossaan tosiasiallisesti maksamasta verosta, kunhan ulkomaisiin osinkoihin sovellettava verokanta ei ole korkeampi kuin kotimaisiin osinkoihin sovellettava verokanta ja kunhan veronhyvitys on osinkoa saavan yhtiön asuinvaltiossa sovellettavan veron määrän rajoissa vähintään yhtä suuri kuin osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltiossa maksettu veron määrä.

EY 56 artiklaa on tulkittava siten, että sen kanssa ei ole ristiriidassa jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan yhtiöverosta vapautetaan osingot, jotka maassa asuva yhtiö saa toiselta maassa asuvalta yhtiöltä, vaikka kyseinen jäsenvaltio kantaa tätä veroa osingoista, jotka maassa asuva yhtiö saa ulkomailla asuvalta yhtiöltä, jonka äänivallasta maassa asuvalle yhtiöllä on hallussaan vähintään 10 prosenttia, ja myöntää veronhyvityksen osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltiossaan tosiasiallisesti maksamasta verosta, kunhan ulkomaisiin osinkoihin sovellettava verokanta ei ole korkeampi kuin kotimaisiin osinkoihin sovellettava verokanta ja kunhan veronhyvitys on osinkoa saavan yhtiön asuinvaltiossa sovellettavan veron määrän rajoissa vähintään yhtä suuri kuin osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltiossa maksettu veron määrä.

EY 56 artiklaa on lisäksi tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa jäsenvaltion lainsäädäntö, jonka mukaan yhtiöverosta vapautetaan osingot, jotka maassa asuva yhtiö saa toiselta maassa asuvalta yhtiöltä, vaikka kyseinen jäsenvaltio kantaa tätä veroa osingoista, jotka maassa asuva yhtiö saa ulkomailla asuvalta yhtiöltä, jonka äänivallasta maassa asuvalle yhtiölle on hallussaan alle 10 prosenttia, eikä myönnä maassa asuvalle yhtiölle veronhyvitystä osinkoa jakavan yhtiön asuinvaltiossaan tosiasiallisesti maksamasta verosta.

- 2) EY 56 artiklaa on tulkittava siten, että sen kanssa on ristiriidassa sellainen jäsenvaltion lainsäädäntö, jossa sallitaan vapautus yhtiöverosta tiettyjen osinkojen osalta, jotka maassa asuvat vakuutusyhtiöt ovat saaneet maassa asuvilta yhtiöiltä, mutta ei sallita ulkomailla asuvilta yhtiöiltä saatujen vastaavien osinkojen vapauttamista samalla tavalla yhtiöverosta, jos tämä merkitsee sitä, että viimeksi mainittuja osinkoja kohdellaan epädullisemmin.
- 3) EY 43 ja EY 48 artiklaa on tulkittava siten, että niiden kanssa on ristiriidassa se, että jäsenvaltioon sijoittautuneen ja siellä asuvan yhtiön veron määräytymisperusteeseen sisällytetään ulkomaisen välyhteisön toisessa jäsenvaltiossa toteuttamat voitot, kun näihin voittoihin sovelletaan siellä alemmaa verotuksen tasoa kuin ensiksi mainitussa valtiossa, ellei sitten tällainen sisällyttäminen koske ainoastaan puhtaasti keinotekoisia järjestelyjä, joilla pyritään kiertämään normaalisti maksettava kansallinen vero.

Tällaista verotustoimenpidettä ei näin ollen saada soveltaa, kun objektiivisten ja ulkopuolisten tarkastettavissa olevien tekijöiden perusteella osoittautuu, että verotuksellisten syiden olemassaolosta huolimatta kyseinen ulkomainen välyhteisö on todellisuudessa asettanut vastaanottajana olevaan jäsenvaltioon ja tosiasiallisesti harjoittaa siellä taloudellista toimintaa.

EY 43 ja EY 48 artiklaa on tulkittava kuitenkin siten, että niiden kanssa ei ole ristiriidassa sellainen jäsenvaltion verolainsäädäntö, jossa edellytetään maassa asuvan yhtiön, joka vaatii vapautusta verosta, joka on jo maksettu tämän määräysvallassa olevan yhtiön voitoista sen asuinvaltiossa, mukautuvan tiettyihin lainsäädännön vaatimuksiin, kunhan näiden vaatimusten tarkoituksena on ulkomaisen välyhteisön maahan asettautumisen todellisuuden ja sen toiminnan tosiasiallisuuden selvittäminen ilman että tästä aiheutuisi sille liiallisia hallinnollisia velvoitteita.

- 4) EY 56–EY 58 artiklaa on tulkittava siten, että niiden kanssa ei ole ristiriidassa jäsenvaltion lainsäädäntö, jossa myönnetään verotuksellinen etu yhtiöverosta tiettyjen osinkojen osalta, jotka maassa asuvat yhtiöt ovat saaneet toisilta maassa asuvilta yhtiöiltä, mutta ei vastaavien, ulkomailla asuvilta yhtiöiltä saatujen osinkojen osalta, erityisesti silloin, kun verotuksellisen edun saamiselle on asetettu edellytyksiä, joiden täyttymisen tämän jäsenvaltion viranomaiset voivat varmistaa vain saamalla tietoja siitä kolmannesta maasta, johon osinkoja jakava yhtiö on sijoittautunut.
- 5) Koska yhteisö ei ole antanut asiaa koskevia säännöksiä, kunkin jäsenvaltion asiana on sisäisessä oikeusjärjestyksessään määrittää toimivaltaiset tuomioistuimet ja antaa menettelysäännöt sellaisia oikeussuojakeinoja varten, joilla pyritään turvaamaan yhteisön oikeuteen perustuvat yksityisten oikeudet, ja tähän kuuluu sen määrittäminen, mitä tyyppiä ovat ne kanteet, joita henkilöt, joiden oikeuksia on loukattu, ovat nostaneet kansallisissa tuomioistuimissa. Kansallisten tuomioistuinten on kuitenkin taattava, että yksityisillä on käytettävissään tehokas oikeussuojakeino, jonka avulla niiden on mahdollista saada palautus perusteettomasti kannetusta verosta ja tämän jäsenvaltion pidättämistä ja sille maksetuista rahamääristä, jotka ovat suorassa yhteydessä tähän veroon. Muiden vahinkojen osalta, joita henkilölle on aiheutunut jäsenvaltion syyksi luettavasta yhteisön oikeuden rikkomisesta, tämän jäsenvaltion on korvattava yksityisille aiheutuneet vahingot edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa C-46/93 ja C-48/93, Brasserie du Pêcheur ja Factortame 5.3.1996 annetun tuomion 51 kohdassa asetetuista edellytyksistä, kuitenkin niin, että on mahdol-

lista, että jäsenvaltion vastuu syntyy kansallisen oikeuden väljempien edellytysten perusteella.

Kun osoittautuu, että jäsenvaltion lainsäädäntö on EY 43 artiklassa kielletty sijoittautumisvapauden tai EY 56 artiklassa kielletty pääomien vapaan liikkuvuuden rajoitus, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi korvattavien vahinkojen määrittämiseksi selvittää, ovatko henkilöt, joiden oikeuksia on loukattu, osoittaneet kohtuullista huolellisuutta välttääkseen kyseiset vahingot tai rajoittaakseen ne mahdollisimman vähäisiksi ja ovatko he erityisesti käyttäneet ajoissa kaikkia heidän käytettävissään olleita oikeussuojakeinoja. Jotta kuitenkin voitaisiin välttää, että EY 43 ja EY 56 artiklassa yksityisille annettujen oikeuksien käyttö tulee mahdottomaksi tai suhteettoman vaikeaksi, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin voi selvittää, olisiko kyseisen lainsäädännön, sovellettuna mahdollisesti verosopimusten merkityksellisten määräysten kanssa, soveltaminen joka tapauksessa johtanut siihen, että pääasian kantajien esittämät vaatimukset hylätään kyseessä olevan jäsenvaltion veroviranomaisissa.

(¹) EUVL C 182, 23.7.2005.

Yhteisöjen tuomioistuimen määräys (toinen jaosto) 12.6.2008 (Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italia) esittämä ennakkoratkaisupyyntö) — Confcooperative Friuli Venezia Giulia (C-23/07), Luigi Soini (C-23/07 ja C-24/07), Azienda Agricola Vivai Pinato Mario e figlio (C-23/07) ja Cantina Produttori Cormons Soc. cons. arl (C-24/07) v. Ministero delle Politiche Agricole, alimentari e forestali ja Regione Friuli Venezia Giulia

(Yhdistetyt asiat C-23/07 ja C-24/07) (¹)

(Maatalous — Asetukset (EY) N:o 1493/1999, (EY) N:o 753/2002 ja (EY) N:o 1429/2004 — Viinialan yhteinen markkinajärjestely — Viinien päällysmarkinnat — Viiniköynnöslajikkeiden nimien tai niiden synonyymien käyttö — Maantieteellinen merkintä "Tokaj" Unkarista peräisin oleville viineille — Mahdollisuus käyttää viiniryppälajikkeiden "Tocai friulano" tai "Tocai italico" nimityksiä lisättynä tiettyjen Italiasta peräisin olevien viinien maantieteellisiin merkintöihin — Tämän mahdollisuuden päättymisen 31.3.2007 päättyvän 13 vuoden siirtymäkauden jälkeen — Pätevyys — Oikeudellinen perusta — EY 34 artikla — Syrjäntäkiellon periaate — Valtiosopimuksia koskevat kansainvälisoikeudelliset periaatteet — Unkarin liittyminen Euroopan unioniin — TRIPS-sopimuksen 22-24 artikla)

(2008/C 209/19)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio